

Историја се први пут дешава као трагедија, а други пут понавља као фарса. То се, у најкраћем, може рећи о додели Нобелове награде за мир Европској унији. Историјску трагедију на својој кожи осећамо већ више од двадесет година, од тренутка када је Европска заједница почела да разбија југословенску заједницу, а затим уводи санкције, бомбардује и комада Србију и српски политички и културни простор. Други народи, било европски који су лакомо и лакомислено похрлили у ЕУ (нпр. Бугари и Румуни), било ваневропски (Либијци, Ирачани), данас такође осећају „благодети“ сусрета са „Европом“ (са којом се ЕУ лажно изједначила). У ту „Европу“, како показују најновија истраживања, све мање верују и стари западноевропски народи, који од почетка или већ дуго живе у Европској Унији. Нарочито Норвежани нису заинтересовани за улазак у ЕУ. По последњим анкетама, скоро три четвртине њих је против приступања Норвешке ЕУ. Али зато, за разлику од свих набројаних, Нобелов комитет у Ослу има чврсту и непоколебљиву веру. Како и не би када је на његовом челу Торбјорн Јагланд, генерални секретар Савета Европе. ЕУ је тако, кад већ нико други није хтео, доделила Нобелову награду за мир практично самој себи. Врхунац фарсе и трагикомедије.

Стрмоглава деградација и обесмишљавање ове награде приметни су већ неколико година. Док су некада добитници могли да буду и Жан Анри Динан, Алберт Швајцер, Мартин Лутер Кинг, Мајка Тереза, Дезмонд Туту или Нелсон Мандела, а од организација Црвени крст или УНИЦЕФ, с обзиром на неке скорашње добитнике, победа ЕУ не делује толико чудно и неочекивано. Ако је Марти Ахтисари 2008. године могао да добије Нобелову награду „за вишедеценијско ангажовање и посредовање у успостављању мира и решавању конфликта на више континената“, а Барак Обама, тек што је изабран 2009., „за изузетне напоре да ојача међународну дипломатију и сарадњу међу народима, као и због рада на стварању света без нуклеарног наоружања“, зашто 2012. ЕУ не би добила награду „због заслуга у унапређењу мира, помирења и заштите демократије и људских права у протеклих шездесет година“? Додуше, било је ту можда јачих кандидата. Нпр. САД или НАТО. Ако је очување мира на својој територији био одлучујући критеријум, САД већ скоро 150 година живе без рата. А НАТО је настао пре ЕУ и осталих послератних „европских заједница“, као њихова претходница и телохранитељ, и стамено чува мир у „уједињеној Европи“. Зато је бивши шеф британске дипломатије Малколм Рифкинд, бар што се тиче такве „Европе“, у праву кад каже: „Ако су желели да дају награду за очување мира у Европи, требало је да је поделе између НАТО-а и ЕУ. Све до краја хладног рата, НАТО је више него било ко други чувао мир“. Као што се с правом и генерални секретар НАТО-а Андерс фог Расмусен препознао у овој награди, написавши на свом твитер налогу: „ЕУ је јединствен и суштински партнер НАТО. Од самог почетка, НАТО и ЕУ деле заједничке вредности и помогли су у обликовању нове Европе“. Стога, у интересу доследности и „правде“, очекујемо да наредних година обавезно САД или НАТО добију Нобелову награду за мир. Штета што Римско или Отоманско царство више не постоје. Она су кудикамо дуже чувала мир на својим територијама.

Сва образложења овогодишње Нобелове награде за мир у случају нашег народа показују се као бестидно лажна. О поштовању и унапређењу „мира, помирења, демократије и људских права“ у односима ЕУ и Србије (Срба) нема ни говора. ЕУ је имала пресудну улогу у распламсавању рата на простору бивше Југославије, својим брзопотезним и неприхватљивим признањем Словеније, Хрватске и БиХ као независних држава, тј. претварањем њихових административних републичких граница у државне. ЕУ континуирано ради на подршци и подстицању несрпских и антисрпских национализама и сепаратизама, подривајући мирнодопске односе између Срба и других народа на овом простору. „Завади па владај“, стара империјална девиза, показује се тако у случају ЕУ врло живом и актуелном. Једина разлика је, како с правом рече један коментатор, што су раније Немачка, Енглеска, Француска биле стално у рату једни против других, а сад кад су у ЕУ више нису (бар тренутно), већ ратују заједно против слабијих. ЕУ не поштује ни демократски изражену вољу и људска права српског народа да живи у целовитој Србији, са Косовом и Метохијом као њеним саставним делом. Једнако је лажна „дугорочна улога ЕУ у уједињењу континента“. ЕУ очигледно није могла да прихвати јединствену СФРЈ у своје оквире. Зато је бивша Југославија морала прво да се разбије, да би њени делови данас могли да чекају на отирачу „Европе“, како би евентуално једног дана у њу ушли. Исто се чини са Србијом, која изгледа само у деловима може да буде примљена у ЕУ. Ако ЕУ до тада уопште опстане, како индиректно рече премијер Дачић. Тако се проширење ЕУ, о коме патетично декламује Штефан Филе, од почетка непогрешиво поклапа са сужавањем Југославије и Србије. „Ширење стабилности на бивше комунистичке земље после пада Берлинског зида“ такође је једна велика обмана. Простор СФРЈ након пада Берлинског зида управо су захватили нестабилност и рат, а тензије и анимозитети непрекидно се одржавају и у случају Русије и бивших совјетских, односно источноевропских република. А залагање ЕУ за „братство међу народима“ постоји само на папиру Нобеловог комитета. Колико су нпр. Немци били и остали браћа Србима или Ромима, можемо видети ових дана када најављују поновно увођење виза за Србију (због чијег смо укидања пристали на свакаква решења штетна по нашу државу), и када без дилеме и оклевања протерују Роме (и не само њих) из Немачке, исте оне због чијег наводног кршења људских права у Србији знају да нас тако љуто опомињу и бичују. Не преврће се само Алфред Нобел у гробу када види шта се данас дешава са његовом наградом. Исти случај је сигурно са Лудвигом ван Бетовеном и Фридрихом Шилером чија се „Ода радости“, са својим завршним стиховима „Сви ће људи браћа бити“, изводи као химне те и такве (расистичке) Европе.

Орвелијанска логика Нобелове награде за мир

Пише: Марио Калик

понедељак, 15 октобар 2012 19:34

